

Odă către Bahlui

Vasile Alecsandri

Adeseori departe de-a lumii triste valuri,
Cu pasuri regulate eu măsor al tău pod,
Bahlui! locaș de broaște! râu tainic, fără maluri,
Ce dormi, chiar ca un pașă, pe patul tău de glod.

„Trecut-au, zic atunce, a tale negre unde
Ca gloria, ca viața, ca visul de noroc!”
„Ba n-au trecut, stăpâne! trist nasul îmi răspunde
Eu le simt prea bine, căci mă cârnesc din loc”.

Când luna se ivește pe-a munților gol umăr,
Când pașii mei, ca gândul, prin aburi rătăcesc,
Îmi place acele imnuri de broaște fără număr,
Ce, chiar ca oarecare, în hor orăcăiesc.

Atunce în credință a mea inimă saltă
Ca un glas prietin iubit și așteptat,
Căci gingășele broaște sunt dulci poeți de baltă,
Precum mulți poeți gingăși sunt broaște de uscat.